

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Om Begrebet Ironi

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-bi-txt-shoot-id51936492-62dd-4bf4-906a-5468f6197b76.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er paa dette Punkt, at vise Socrates som Moralens Stifter, at Hegel *eensidigt* lader sin Opfattelse af Socrates samle sig. Det er det *Godes Idee*, han vil hævde Socrates, men derved kommer han i Forlegenhed, idet han skal vise, *hvorledes* Socrates har opfattet det Gode. Det er deri egentlig det Besværlige ved Hegels Opfattelse af Socrates ligger, at der bestandig gjøres Forsøg paa at vise, hvorledes Socrates har opfattet det Gode, og det mindre Rigtige i samme er, saavidt jeg indseer, at Strømningens Direction i Socrates' Liv ikke er nøiagtigt fastholdt. Bevægelsen i Socrates er det, at komme til det Gode. Hans Betydning i Verdens-Udviklingen er den, at komme dertil (ikke engang at være kommen dertil). Hans Betydning for Samtiden er den, at de kom dertil. Meningen heraf er nu ikke den, at det var ligesom mod Slutningen af hans Liv, at han kom dertil, men hans Liv var det, bestandig *at komme* og *lade Andre komme dertil*. Men forsaavidt kom han ogsaa til det Sande, det er, det i og for sig Sande, til det Skjønne, det er, det i og for sig Skjønne, overhovedet til det logforsigværende, som det for Tanken logforsigværende. Han kom dertil, han kom bestandig dertil. Han moraliserede derfor ikke blot, men han lod overhovedet det logforsigværende komme tilsyne ud af det Mangfoldiges Bestemmelse. Han talte med Kunstnere om det Skjønne, lod det i og for sig Skjønne arbejde sig ud (via negationis) af de Værens Bestemmelser, hvori man hidtil havde det. Og saaledes ogsaa med det Sande. Og dette gjorde han ikke eengang for alle, men det gjorde han med hver Enkelt. Han begyndte, hvor det skulle være, og snart var han i fuld Gang med at udklarere Enhver især. Men saasart han havde sat En over, da vendte han øieblikkelig tilbage. Ingen Virkelighed kunde modstaae ham, men det, der kom tilsyne, det var *Idealiteten* i den svageste Begrænsnings meest forsvindende Antydning, det er, som *uendelig* Abstract. Som Charon satte Folk over fra Livets Fylde til Underverdenens Skyggeland, som han, for at hans lette Skib ikke for meget skulde betynges, lod de Reisende afføre sig alle det concrete Livs mangfoldige Bestemmelser, Titler, Værdigheder, Purpur, store Ord, Sorger, Bekymringer o. s. v., saa blot det rene Menneske blev tilbage; saaledes overskibede Socrates ogsaa Individerne fra Realiteten til Idealiteten, og det ideelle Uendelige, som den uendelige Negativitet, var det Intet, hvori han lod hele Realitetens Mangfoldighed forsvinde. Forsaavidt som Socrates nu bestandig lod det logforsigværende komme tilsyne, kunde det synes, at dermed idetmindste var det hans Alvor; men netop fordi han blot kom til det, blot havde det logforsigværende som det uendeligt Abstracte, saa havde han det Absolute under Form af Intet. *Realiteten* blev ved det Absolute *til Intet*, men *det Absolute* var igjen *Intet*. Men for at kunne fastholde ham paa dette Punkt, for aldrig at glemme, at hans Livs Indhold var dette, i ethvert Moment at foretage denne Bevægelse, maa man erindre hans Betydning som *guddommelig Missionær*. Denne hans guddommelige Mission har Hegel ikke paaagtet, omendskjønt Socrates selv lægger saa megen Vægt derpaa. Og forsaavidt man endnu bestandig skulde føle sig fristet til, at tillægge ham noget Mere, saa har denne Bestræbelse sin Grund deri, at man overseer, at verdenshistoriske Individualiteter netop ere store derved, at hele deres Liv tilhører Verden, og de ligesom Intet have for dem selv. Men derfor har Verden ogsaa desto mere at takke dem for.